

Sigitas Poškus

„Su varna Barbora“

„Samčio pasaka“

SAMČIO PASAKA

Kai antrą dieną varna Barbora neapsilankė, Mažylis pats pas ją nuėjo. Žiūri –
ogi tupi Barbora lizde snapą nukabinusi.

– Kas nutiko? – klausia Mažylis. – Gal galiu kuo pagelbėti?

– Snapą į eglę pamušiau, nebepaskrendu. O labai ištroškau. Gal galėtumei
samtelį vandens atnešti? – prašo Barbora.

Pamėgino Mažylis pajudinti samtelį – nė iš vietos. Kam samtelis, o jam – visas
samtis!

Pasišaukia brolių Bevardį. Sukibo abu – samtis nė krust.

Sako broliai:

– Be Didžiojo neišsiversim.

Neišsivertė ir su Didžiuoju.

– Ei, – rėkia visi trys, – Smiliau, brolau, padėk!

Kibo keturiese. Samtis tarytum šiek tiek pajudėjo.

– Pilno vandens vis tiek nepanešim, – atsiduso Smilius.

– Ei, – šaukia, – broli Nykšty, ir tu šen į talką!

Čiupo penkiese samtį, lyg plunksnelę pakėlė, pasėmė vandens ir pagirdė varną
Barborą.

Penki, o dar broliai, ne tik samtį pakelti – kalnus nuversti gali.